

Sygn. akt II Ca 1273/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Ewa Piątkowska-Bidas**

Protokolant: protokolant sądowy Agnieszka Baran

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 grudnia 2013 r. w Kielcach

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko K. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Skarżysku - Kamiennej

z dnia 20 czerwca 2013 r., sygn. I C 250/13

oddala apelację i zasądza od (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz K. K. kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 1273/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 czerwca 2013 roku Sąd Rejonowy w Skarżysku - Kamiennej w sprawie sygn. akt I C 250/13 oddalił powództwo (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. przeciwko K. K. o zapłatę kwoty 1.059,07 zł.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Wyższa Szkoła (...)w W. jest szkołą niepubliczną, kształcąca w systemie wyższych studiów zawodowych na kierunkach pedagogika i ekonomia. K. K. w dniu 20 września 2004 roku zawarł umowę o świadczenie usług edukacyjnych, mocą której został wpisany na listę studentów tejże Wyższej Szkoły. W umowie postanowiono, że student wpłaca przy zapisie jednorazowe wpisowe w wysokości 400 zł oraz pierwszą ratę czesnego. Czesne za każdy rok studiów opłaca się w 10 ratach miesięcznych, płatnych do dnia 20 go każdego miesiąca począwszy od września każdego roku, w wysokości w I roku po 350 zł, w II roku po 330 zł, w III roku po 330 zł. Dodatkowo ponosić miał opłaty za egzamin i obronę pracy licencjackiej. K. K. zalegał z opłatą za czesne w wysokości 200 zł z datą płatności 20 maja 2005 r. i 350 zł z datą 20 czerwca 2005 r.

Umową z dnia 25 lipca 2011 roku Wyższa Szkoła (...)z siedzibą w W. przeniosła na rzecz (...) Doradztwo (...)Prawne M. K.sp. j. w W. niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne w stosunku do dłużników tytułem świadczonych usług edukacyjnych. Ustalono, że wraz z wierzytelnościami zbywca przeniósł na nabywcę wszelkie związane z nimi prawa. Wśród scedowanych wierzytelności była również wierzytelność wobec K. K. na kwotę 550 zł tytułem rat czesnego

płatnych do 20 maja 2005 r. i 20 czerwca 2005 roku. (...) Doradztwo (...)Prawne M. K.sp. zj. W W.przekształcona została w (...) sp. z o. o.w W..

(...) Doradztwo (...) Prawne M K. sp. j. w W. o nabyciu wierzytelności pismem z dnia 26.07.2011 r. poinformowała K. K. i wezwało go do uregulowania zaległości w ciągu 21 dni od daty nadania wezwania w łącznej kwocie 963,10 zł na którą złożyły się zadłużenie tytułem nieopłaconego czesnego w wysokości 550 zł oraz naliczone odsetki w wysokości 413,10 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy podniósł, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazał, że umowa o świadczenie usług edukacyjnych jest umową odrębnie nie uregulowaną przez ustawę o szkolnictwie wyższym. W konsekwencji należy przyjąć, że wskazane świadczenie rozumiane jako umowa o świadczenie usług edukacyjnych jest stosunkiem obligacyjnym do którego ma zastosowanie art. 750 k.c. oraz art. 751 k.c. w zakresie przedawnienia roszczenia, a więc przedawnienie wynosi 2 lata. Tym samym roszczenie strony powodowej nabyte w drodze cesji przedawniło się z upływem dwóch lat, odpowiednio w dniu 22 maja i 22 czerwca 2007 roku. Zgłoszenie przez pozwanego zarzutu przedawnienia prowadzi do oddalenia powództwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając powyższy wyrok w całości, zarzucając mu:

1. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 750 k.c. poprzez jego błędną wykładnię;
  - a) obrazę przepisów prawa materialnego tj. przepisu art. 751 pkt 2 k.c. poprzez jego błędną wykładnię; przez co w konsekwencji Sąd błędnie zastosował normę z art. 751 pkt 2 k.p.c. przewidującą 2 letni termin przedawnienia zamiast normy z art. 118 k.c. przewidującej 10 letni termin przedawnienia roszczenia o zapłatę czesnego.
2. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 118 k.c.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1059,07 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania przed Sądem I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości czterokrotności stawki minimalnej(za każdą z instancji), określonej rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. z uwagi na duży nakład pracy pełnomocnika, charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia;

W odpowiedzi na apelację, pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była bezzasadna.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, a wydane przez ten Sąd orzeczenie jest słuszne. Wbrew zarzutom apelacji Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 750 k.c., 751 pkt. 2 k.c. i art. 118 k.c.

Sąd Rejonowy słusznie zastosował w niniejszej sprawie art. 750 k.c., dlatego też zarzut naruszenia tego przepisu nie jest uzasadniony.

Stanowiąca źródło roszczenia umowa o studia zawarta została w dniu 20 września 2004 r., a zatem pod rządami ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. nr 65, poz. 385 ze zm.). W ustawie tej brak było jakiegokolwiek odrębnej regulacji umowy o świadczenie usług edukacyjnych, w szczególności nie zawierała ona odpowiednika art. 160 ust. 3 obowiązującej od dnia 1 września 2005 r., a zatem nie mającej zastosowania w rozpoznawanej sprawie, ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r., poz. 572 ze zm.). Nie można zatem uznać, iż umowa ta była regulowana innymi przepisami, niż odpowiednio stosowane art. 734-749 k.c.

Nie zasługuje na uwzględnienie argumentacja skarżącego, iż przepisy ustawy z dnia 12 września 1990 r., określające, kto może być dopuszczony do studiowania, przepisy mówiące o obowiązkach studenta, zakresie działalności uczelni, oraz przepisy rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 18 kwietnia 2002 r. w sprawie określenia standardów nauczania dla poszczególnych kierunków studiów i poziomów kształcenia, określające przedmiot świadczenia uczelni, regulują treść stosunku prawnego powstałego w wyniku zawarcia umowy o świadczenie usług edukacyjnych.

Oprócz § 23 ust. 2 pkt 2 wskazanej ustawy stanowiącego, że uczelnia może uzyskiwać środki finansowe z odpłatnych zajęć dydaktycznych, z pewnymi wskazanymi tam wyjątkami – ustawa nie reguluje kwestii studiów odpłatnych, a w szczególności nie zawiera jakichkolwiek postanowień dotyczących obowiązku zawarcia takiej umowy, jej formy, stosunku pomiędzy studentem a uczelnią podczas trwania odpłatnych studiów. Ten jeden przepis ustawy, wbrew temu co twierdzi apelant, nie może być podstawą do określenia wszelkich istotnych postanowień umowy o płatne studia. Z jego interpretacji wprawdzie wynika, że uczelnie mogły kształcić studentów odpłatnie, jednak brak w ustawie kompleksowej regulacji stosunku prawnego podczas trwania odpłatnych studiów pomiędzy studentem i uczelnią oraz przepisów regulujących istotne postanowienia zawieranej umowy. Przed wejściem w życie ustawy z 2005 roku częstą praktyką było odpłatne studiowanie bez jakiegokolwiek umowy, gdyż żadne przepisy nie nakazywały jej zawierania, nie regulowały zasad dotyczących kontraktu w tym zakresie. Przepisy regulujące zasady studiowania na uczelniach wyższych, zawarte w ustawie a 1990 roku nie można wprost odnieść do umowy o studiowanie odpłatne i nie mogą zastąpić essentialia negotii tejże umowy. Umowa taka zawiera bowiem dodatkowe elementy istotne, których brak w przypadku zasad nieodpłatnego studiowania, o których ustawa z 1990 roku nie wspomina.

Nie można więc zgodzić się z powodem, że skoro ustawa definiowała wiele kwestii podstawowych związanych ze studiowaniem na uczelniach wyższych – to także umowa o odpłatne studiowania była w tej ustawie kompleksowo uregulowana. Z uwagi na brak takiej regulacji konieczne było stosowanie do umów zawartych pod rządami poprzedniej ustawy art. 750 k.c.

Bezzasadny jest również zarzut, że wyłączone jest zastosowanie w niniejszej sprawie art. 751 pkt 2 k.c. z tego powodu, że ustawa z dnia 12 września 1990 r. definiuje swoiste pojęcie nauki na potrzeby szkolnictwa wyższego, a uczelnia wyższa nie prowadzi działalności gospodarczej. Przepis art. 751 pkt 2 k.c. obejmuje bowiem wszelkie roszczenia z tytułu nauki, jeżeli przysługują osobom trudniącym się zawodowo takimi czynnościami albo osobom utrzymującym zakłady na ten cel przeznaczone. Uczelnia w zakresie, w jakim świadczyła odpłatnie usługi edukacyjne na rzecz studentów studiów niestacjonarnych miała na gruncie stosunków cywilnoprawnych status przedsiębiorcy, jej działalność miała charakter gospodarczy. Stanowisko to potwierdza również orzecznictwo Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 7 kwietnia 2004 r., III SK 22/04) oraz orzecznictwo Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (wyroki z dnia 28 września 2005 r. XVII AmC 18/05, z dnia 12 grudnia 2005 r. XVII AmC 80/04). Umowa o odpłatne świadczenie usług edukacyjnych jest umową o charakterze cywilno-prawnym.

Tym samym nie jest także zasadny zarzut naruszenia art. 118 k.c. Skoro bowiem jak wyżej wyjaśniono Sąd Rejonowy zasadnie zastosował do niniejszego stanu faktycznego art. 750 k.c. oraz 751 pkt 2 k.c. i przyjął słusznie iż termin przedawnienia w stosunku do roszczenia objętego niniejszym postępowaniem, na podstawie w/w przepisów wynosi dwa lata, analiza ostatniego zarzutu jest bezprzedmiotowa.

Ponadto należy zauważyć, że linia orzecznicza wskazana obszernie w uzasadnieniu apelacji przez powoda dotyczy obecnego stanu prawnego, a więc ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1635 ze zm.) gdzie określone zostały istotne warunki łączącego strony umowy o studiowanie stosunku prawnego, a mianowicie w art. 160 ust. 1 ustawy zawarto odesłanie do regulaminu studiów, w zakresie organizacji i toku studiów oraz związanych z nimi praw i obowiązków studenta. Z kolei art. 99 ust. 4 zawiera delegację dla statutowego organu uczelni niepublicznej do określenia zasad pobierania i wysokości opłat za studia. Orzeczenia te i wskazane przepisy ustawy z 2005 roku nie mogą znaleźć zastosowania do niniejszego stanu faktycznego.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Jak zaś stanowi § 2, po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. Roszczenia z tytułu nauki, jeżeli przysługują osobom trudniącym się zawodowo takimi czynnościami albo osobom utrzymującym zakłady na ten cel przeznaczone przedawniają się z upływem dwóch lat (art. 751 pkt 2 k.c.).

Ponieważ roszczenie będące podstawą powództwa dotyczy należności z maja i czerwca 2005 r. to na podstawie art. 750 pkt 2 k.c. uległo ono przedawnieniu odpowiednio 22 maja i 22 czerwca 2007 roku. Pozwany K. K. mógł się zatem uchylić od zaspokojenia tego roszczenia, co uczynił, podnosząc w rozpoznawanej sprawie zarzut jego przedawnienia.

Tym samym, zaskarżone orzeczenie odpowiada prawu, dlatego też Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. a także na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. (Dz. U. nr 163,poz 1349) w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSO E. Piątkowska - Bidas